

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **Vinostrada s. r.o.**, Korunní 588/4, Praha 2, zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým, Berkova 444/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2025, čj. MZE 23165/2025-18124, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2025, čj. 62 A 41/2025-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 6. 2. 2025 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), u Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „povinný subjekt“). Požádala o poskytnutí informací:

- A) dokumenty (metodické dopisy a pokyny) konkrétně vymezené v žádosti,
- B) metadata prokazující jejich (pozn. NSS – metodických dopisů a pokynů) řádné schválení, která musí obsahovat signaturu každé jednotlivé úřední osoby, která se podílela na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci daného dokumentu, a identifikaci organizačních složek Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“), které odpovídaly za metodickou správu a dohled nad těmito dokumenty.

[2] Povinný subjekt **výrokem I** rozhodnutí ze dne 21. 2. 2025 poskytnutí informací částečně [v rozsahu bodu A) žádosti kromě poskytnutých titulních listů metodických dokumentů] odmítl podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona a § 3 odst. 4 zákona písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci. Jedná se totiž o vnitřní pokyny, jejichž zveřejnění by mohlo ohrozit efektivitu kontrolní činnosti. **Výrokem II** povinný subjekt částečně odmítl poskytnutí informací podle bodu B) žádosti (v rozsahu metadat metodických dokumentů obsahujících signaturu každé jednotlivé úřední osoby, která se podílela na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci daného dokumentu) podle § 11b informačního zákona, jelikož požadované informace neexistují. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Krajský soud **výrokem I** v záhlaví označeného rozsudku rozhodnutí žalovaného v části, v níž bylo zamítnuto odvolání proti výroku I rozhodnutí povinného subjektu a tento výrok byl potvrzen, a výrok I rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. **Výrokem II** napadeného rozsudku krajský soud zamítl žalobu v rozsahu směřujícím proti té části rozhodnutí žalovaného, kterou bylo zamítnuto odvolání proti výroku II rozhodnutí povinného subjektu a tento výrok byl potvrzen. **Výrokem III** rozhodl krajský soud o nákladech řízení.

[4] K výroku I krajský soud uvedl, že dospěl ve shodě se žalovaným k závěru, že posuzované dokumenty jsou vnitřními pokyny podle informačního zákona. Dále se zabýval tím, zda nebylo možné poskytnout další části požadovaných dokumentů mimo titulní listy metodických dokumentů. Krajský soud v bodě 26 a násl. uvedl, že z obsahu metodických dokumentů nevyplývá konkrétní termín ani místo kontroly, způsob, jakým se termíny, místa či kontrolované subjekty určují. Zaměření kontrol vyplývající z názvu a obsahu metodických dokumentů podle krajského soudu neposkytuje kontrolovaným osobám prostor pro obcházení jejich povinností. Rovněž ve většině dokumentů nejsou žádné taktické či analytické postupy při kontrolní činnosti a odhalování porušení právních předpisů, nejsou v nich jmenováni konkrétní spotřebitelé, výrobci ani produkty a nejsou zde vytipovány ani žádné z hlediska kontrolní činnosti rizikové oblasti, na které by se kontrola měla specificky zaměřit. Části metodických dokumentů, resp. informace v nich obsažené, jsou dokonce veřejně přístupné na internetových stránkách SZPI. Velkou část metodických dokumentů tvoří také přepis veřejně dostupných právních předpisů. Krajský soud uvedl, že obecně platí, že ty části metodických pokynů, dopisů a jejich příloh, které obsahují souhrn relevantních právních předpisů a provádějí jejich výklad, sjednocují postup inspektorů v případě konkrétních zjištěných pochybení nebo popisují způsob odběru vzorků a způsob jejich vyhodnocení, lze v zásadě poskytnout, neboť jejich poskytnutí účel kontrolní činnosti neohrožuje. Naopak, pokud se části pokynů týkají termínu kontroly, četnosti a místa kontrol, konkrétního zaměření kontrol (např. v tom směru, že kontrolující orgán bude věnovat zvláštní pozornost kontrole plnění určitých povinností, určité parametry bude zjišťovat a jiné nikoliv), případně taktických postupů při kontrole, je poskytnutí takových informací zásadně způsobilé účel kontrol ohrozit. Krajský soud popsal, které informace by již mohly ohrozit účel kontrol (srov. bod 29 napadeného rozsudku). Shrnl, že zveřejnění zcela převažující části obsahu metodických dokumentů a jejich příloh není jistě způsobilé efektivitu kontrolní činnosti ohrozit. Informace v dokumentech nadto nejsou natolik

pokračování

provázané a vzájemně neoddělitelné, že by nebylo možné účelu informačního zákona dosáhnout tím, že povinný subjekt odmítne poskytnout pouze jejich dílčí části (např. začerněním). Je na správních orgánech, aby pečlivě zvážily, které informace mohou poskytnout a které nikoliv (poté, co je specifikují a srozumitelně odůvodní, proč by tímto prozračením podrobností kontrol mohl být účel kontrolní činnosti narušen). V bodě 36 napadeného rozsudku krajský soud následně dodal: „Zdejší soud nenařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace, jak žalobce v žalobě navrhoval, neboť nedospěl k jednoznačnému závěru, že ani část požadovaných informací nemůže v případě poskytnutí ohrozit efektivitu kontrolní činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86). Povinný subjekt tedy v dalším řízení zváží, v jaké (největší) míře lze požadované informace poskytnout, aniž by to ohrozilo kontrolní činnost.“

[5] K části B) žádosti krajský soud v bodě 35 uvedl, že povinný subjekt žalobkyni sdělil, které úřední osoby se podílely na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci metodických dokumentů, a rovněž identifikoval organizační složky odpovědné za metodickou správu a dohled. Ani z celé řady právních předpisů v oblasti archivnictví a spisové služby, informačních systémů veřejné správy a dalších oblastí, na které žalobkyně v žalobě obsáhle odkázala, nevyplývá povinnost povinného subjektu mít k dispozici signaturu každé jednotlivé úřední osoby, která se podílela na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci metodických dokumentů. Povinný subjekt tedy nemusel mít tyto informace k dispozici a nepochybil, pokud je ani zpětně (třeba s odstupem několika let) nevytvořil a jejich poskytnutí podle § 11b informačního zákona odmítl.

2. Kasační stížnost

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Podle stěžovatelky ve vztahu k bodu A) žádosti krajský soud pochybil, neboť nevydal informační příkaz podle § 16 odst. 6 informačního zákona.

[7] Stěžovatelka rovněž namítla, že krajský soud část B) žádosti nezákonně zúžil na předmět dílčí otázky („signatur“ u metodických dokumentů), ačkoliv stěžovatelka v bodě B) žádosti žádala „metadata“ ke všem požadovaným dokumentům metodického řízení ve vztahu k § 14a zákona č. 321/2004 Sb. o vinohradnictví a vinařství. Podle stěžovatelky měl krajský soud vycházet z obsahu spisu, jehož součástí byly i metodické dokumenty, které byly vyloučeny z nahlížení, a posoudit, zda údajně poskytnuté podklady k metodickým dokumentům splňují zákonné požadavky na průkaznost, integritu a dohledatelnost a zda odpovídají i požadavku bodu B) žádosti na poskytnutí metadat a případného písemného schválení ve formě podle § 4a odst. 2 písm. b) nebo c) informačního zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že informace byly poskytnuty, aniž svůj závěr odůvodnil konkrétními skutkovými zjištěními. Neověřil tedy ve spise, co bylo fakticky poskytnuto a v jaké podobě, a nevysvětlil, proč tvrzené rozpory nemohou zpochybnit „poskytnutí“ informací k bodu B) žádosti, a tím i zákonnost postupu podle § 11b informačního zákona. Odůvodnění obsažené v bodě 12 napadeného rozsudku je proto nevěrohodné a nepřezkoumatelné. Potvrzený výrok II rozhodnutí žalovaného ve vztahu k bodu B) žádosti je přinejmenším neurčitý, neboť z napadeného rozsudku není zřejmé, v jakém rozsahu byla žádost v bodu B) skutečně a zákonně vypořádána v režimu § 16 odst. 6 informačního zákona. Krajský soud tedy

rezignoval na materiální přezkum v intencích § 16 odst. 6 informačního zákona, neboť vycházel z tvrzení žalovaného a povinného subjektu, aniž na základě spisu učinil potřebná skutková zjištění a v nezbytném rozsahu dokazování doplnil.

[8] Stěžovatelka namítla, že krajský soud nesprávně posoudil podmínky § 11b informačního zákona ve větě před středníkem, neboť bez řádného právního testu uzavřel, že povinný subjekt požadovaná metadata v případě metodických dopisů „nemá“ a že mu „povinnost je mít nevyplývá ze zákona“. Napadený rozsudek je v tomto ohledu i nepřezkoumatelný. Metodický dopis však má stejné účinky jako metodický pokyn a žalovaný sám soudu předkládá titulní listy metodických pokynů v digitálně podepsané podobě oprávněnými osobami a tvrdí řádný schvalovací proces příslušným odborem. Napadený rozsudek je proto vnitřně rozporný. Při povinnosti schvalování jak metodických pokynů, tak metodických dopisů nelze uzavřít, že povinnost mít požadovaná metadata a související evidenční a schvalovací údaje ze zákona neplyne. Tato povinnost plyne z právních předpisů archivnictví a spisové služby. Krajský soud se nezabýval také otázkou, zda požadované informace nelze získat jednoduchými úkony z jiných informací, které povinný subjekt má.

[9] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek zatížen přepjatým formalismem a nesprávným právním výkladem kogentní právní normy § 11b informačního zákona. Krajský soud při výkladu a aplikaci tohoto ustanovení nerespektoval smysl a účel práva na informace a nepřihlédl k veřejnému zájmu na transparentní kontrole výkonu veřejné moci. Vyloučil tak fakticky veřejnou kontrolu metodického řízení pouhým tvrzením o neexistenci požadovaných metadat, aniž přezkoumatelně vypořádal zákonnou povinnost vztahující se k metadatům.

[10] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu, zrušil rozhodnutí žalovaného v té části, kterou bylo zamítnuto odvolání proti výroku II rozhodnutí povinného subjektu, a aby byla povinnému subjektu uložena povinnost poskytnout stěžovateli požadované informace podle bodu A i B žádosti ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozsudku.

[11] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

3. Právní hodnocení

3.1 K povinnosti vydat informační příkaz

[12] NSS se nejprve zabýval problematikou informačního příkazu ve vztahu k bodu A) žádosti.

[13] Podle § 16 odst. 6 informačního zákona *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí*

pokračování

požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.

[14] Smysl a účel uvedeného ustanovení je zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem na straně jedné a správními soudy na straně druhé a zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily. Krajský soud má v takovém případě nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout. Citované ustanovení přitom není formulováno jako pouhá možnost daná krajským soudům, ale jako příkaz, který mají uskutečnit vždy, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, bod 122, č. 3155/2015 Sb. NSS., rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015-54, bod 20, ze dne 14. 9. 2016, čj. 10 As 182/2015-40, bod 14, ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016-104, body 54 a 55).

[15] Krajský soud tedy zhodnotí, zda ob stojí důvody pro odmítnutí žádosti, a pokud ne, zkoumá, zda nemohou existovat jiné důvody, které by odůvodňovaly odmítnutí žádosti. Nezabývá se přitom detailně existencí jiného důvodu pro odmítnutí žádosti. Zváží pouze, zda by jiný důvod pro odmítnutí žádosti mohl být dán. Pokud dospěje k závěru, že tento důvod je dán, nemůže postupovat podle § 16 odst. 6 informačního zákona, neboť je na místě postupovat podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., a to zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (např. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010-65, bod 21, či ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, bod 38).

[16] Pokud krajský soud dospěje k závěru, že důvod uplatněný povinným subjektem pro odmítnutí poskytnutí informací ob stojí pouze vůči určité části neposkytnutých informací a ve zbytku nejsou dány ani žádné jiné důvody, zruší napadené rozhodnutí (i rozhodnutí povinného subjektu) jako celek, zčásti přikáže informaci poskytnout a ve zbytku věc vrátí k novému řízení povinnému subjektu. Nemusí se přitom jednat o informace zachycené v různých dokumentech, postačuje samotná možnost jednotlivou požadovanou informaci oddělit (rozsudky NSS ze dne 13. 4. 2011, čj. 1 As 95/2010-240, č. 2351/2011 Sb. NSS, bod 32, ze dne 16. 6. 2011, čj. 2 As 8/2011-160, či ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016-55, bod 32).

[17] V případě, že krajský soud nevydá informační příkaz, může se žadatel o informace bránit kasační stížností. NSS může rozsudek krajského soudu, který nevydal informační příkaz, ale zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, zrušit, pokud shledá, že byly splněny podmínky pro vydání soudního informačního příkazu, případně pro nepřezkoumatelnost, jestliže se krajský soud s důvody pro nevydání příkazu vůbec nevypořádá. Žadatel nevydání informačního příkazu musí namítat v kasační stížnosti. K tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2018, čj. 3 As 38/2018-29, bod 11, ze dne

4. 2. 2021, čj. 7 As 257/2020-27, bod 5, či ze dne 8. 9. 2022, čj. 4 As 314/2021-44, body 15 a násl.

[18] Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval obsahem metodických pokynů a dopisů. Dospěl k závěru, že část těchto dokumentů by bylo možné poskytnout, neboť podle jeho názoru nemohou narušit účel případných kontrol. Konkrétně popsal, o jaké informace by se mohlo jednat. Na druhou stranu vymezil i informace, které pravděpodobně nemohou být poskytnuty, neboť by jejich poskytnutím byl narušen účel kontrol (k tomu výše bod [4]). Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí správních orgánů chybí úvahy o tom, proč některé informace mohou ohrozit účel a efektivitu kontrol, nebylo možné tyto úvahy přezkoumat, a proto krajský soud nemohl vydat informační příkaz (bod 36 napadeného rozsudku). Základní podmínkou pro vydání informačního příkazu totiž je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil použití konkrétního zákonného důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace. Pokud by však v praxi správní orgány účelově zneužívaly nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí s cílem vyhnout se poskytnutí informace, může soud využít pravomoci vydat informační příkaz (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010-65, bod 17, či ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Žalovaný ve vztahu k bodu A) žádosti pouze uvedl, že se jedná o interní předpisy, jejichž zveřejnění by mohlo ohrozit efektivitu kontrolní činnosti. Nevysvětlil však, jak by jednotlivé poskytnuté informace mohly narušit účel kontrol. Z žádných okolností dané věci nevyplývá (stěžovatelka to ani nenamítá), že by odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo v tomto ohledu obstrukční taktikou s cílem vyhnout se poskytnutí informace. Z tohoto důvodu postupoval krajský soud správně, pokud nevydal informační příkaz a v této části rozhodnutí správních orgánů „pouze“ zrušil.

3.2 K argumentaci ve vztahu k části žádosti B)

[19] V části B) žádosti stěžovatelka žádala o metadata, která prokazují řádné schválení metodických dopisů a pokynů, která musí obsahovat signaturu každé jednotlivé úřední osoby, jež se podílela na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci daného dokumentu, a identifikaci organizačních složek SZPI, které odpovídaly za metodickou správu a dohled nad těmito dokumenty. Povinný subjekt požadovaná metadata poskytl, vyjma signatur úředních osob, neboť těmito informacemi nedisponoval (§ 11b informačního zákona).

[20] Je třeba zdůraznit, že v této části žádosti povinný subjekt odmítl poskytnout informaci co se týče signatur vymezených úředních osob. Krajský soud proto postupoval správně, pokud své posouzení k odmítnutí poskytnutí informací v části B) žádosti zaměřil pouze na tyto signatury. Přezkum tedy nijak nezužil, neboť neexistenci informací ve smyslu § 11b informačního zákona se nemohl zabývat v širším rozsahu. Do práv stěžovatelky ve vztahu k uplatněné žalobní argumentaci mohlo být zasaženo jen v rozsahu daných signatur.

[21] Krajský soud nepochybil, pokud se nezabýval celou problematikou metadat - průkazností, integritou a dohledatelností poskytnutých informací apod. Ostatně stěžovatelka neuplatňovala konkrétní námitky, že poskytnuté informace nebyly dostatečné. Krajský soud nebyl povinen přezkoumat celý rozsah žádosti o informace, neboť podle § 75

pokračování

odst. 2 věty první s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Z citovaného ustanovení vyplývá, že soudní řízení správní je založeno na dispoziční zásadě. Chybějící nebo nedostatečné tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí právě z chybějícího důvodu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 216/2006-63, a ze dne 31. 8. 2005, čj. 6 As 45/2004-84). Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, „*soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná*“. Z tohoto důvodu se nemohl krajský soud věci zabývat detailněji ani skutkovou stránkou věci. Jedná se přitom o zákonný postup, nikoli o formalismus.

[22] K odkazu na bod 12 napadeného rozsudku NSS uvádí, že v této části napadeného rozsudku krajský soud shrnul závěry povinného subjektu a nejedná se o jeho vlastní posouzení správnosti ne/poskytnutí informací v podobě metadat.

[23] NSS shrnuje, že krajský soud k části informací požadovaných v bodu B) žádosti v první řadě konstatoval, že dle povinného subjektu tyto informace neexistují, neboť požadované metodické dopisy byly schvalovány ústně – neexistují tedy žádná metadata k prokázání jejich řádného schválení. Tyto informace proto není možné poskytnout již proto, že neexistují. To stěžovatelka v zásadě nezpochybnila.

[24] Dále krajský soud k námitkám stěžovatelky doplnil, že signatury každé jednotlivé úřední osoby, která se podílela na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci metodických dopisů, nebyl povinný subjekt povinen mít. Tato povinnost dle krajského soudu neplyne ani z celé řady právních předpisů v oblasti archivnictví a spisové služby, informačních systémů veřejné správy a dalších oblastí, na které stěžovatelka v žalobě (a rovněž v kasační stížnosti) obsáhle poukázala.

[25] NSS pak konstatuje, že argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti se týká obecně metadat, přezkumu jejich poskytnutí a zjišťování skutkového stavu. Stěžovatelka tedy nereaguje na relevantní závěry krajského soudu a nenamítá, proč právě signatury výše vymezených úředních osob byl povinný subjekt povinen mít. NSS proto jen stručně ve shodě s krajským soudem opakuje, že z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost povinného subjektu mít signatury všech úředních osob, jež se podílely na vyhotovení, schválení nebo aktualizaci metodických pokynů a dopisů. Z tohoto důvodu byly naplněny podmínky pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 11b informačního zákona. Napadený rozsudek není v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Pokud stěžovatelka nevznesla podrobnou argumentaci, proč právě signatury úředních osob měly být poskytnuty, rovněž krajský soud se mohl s námitkou vypořádat pouze stručně.

4. Závěr a náklady řízení

[26] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. dubna 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu